

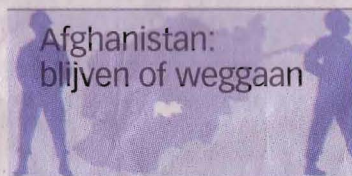
Steun de papaverboeren...

De missie in Afghanistan heeft pas echt zin als het ontwikkelingswerk aanslaat. Vernietig dus niet de papaver, zegt **Jorrit Kamminga**, maar maak er medicijnen van.

De Nederlandse regering wil niet dat kleine boeren het slachtoffer worden van het beleid om papavervelden in Uruzgan te vernietigen. Dat is goed, omdat eindelijk het politieke besef ontstaat dat papaververnietiging slechts heeft geleid tot meer armoede, meer sociaal protest en meer steun voor de Taliban - niet tot een daling van papaverteelt.

Wat zijn de oplossingen? Het 'Betuweplan' waarmee minister Koenders in maart kwam, is op papier prachtig: zorg ervoor dat Uruzgan en omliggende gebieden weer een goedlopende fruitteelt krijgen. Hiervoor wordt 850 duizend euro uitgetrokken. De toekomst van Uruzgan hangt af van dergelijke 'alternatieve ontwikkelingsprojecten' die de lokale economie stimuleren en tegelijk een positieve boodschap afgeven aan

de plaatselijke bevolking. Het grootste struikelblok van dit plan is de lange implementatietijd. Het zal minimaal vijf jaar duren voordat de herintroductie van fruitteelt in Uruzgan vruchten oplevert - wellicht langer. Daarbij komt dat ontwikkelingshulp pas effectief is als Nederland actief blijft in Uruzgan, en dat is nu onzeker.

Afghanistan:
blijven of weggaan

Een andere economische oplossing heeft de regering tot nu toe niet serieus overwogen: de mogelijkheid van medicinale papaverteelt. Eind juni is in Londen een gedetailleerd plan gepresenteerd van een papaverteeltmodel dat op korte termijn aanzet tot plattelandsontwikkeling en illegale papaverteelt uitbant door middel van de productie van medicijnen.

In India en Turkije leidde dit tot een gediversifieerde plattelands-economie en het terugbrengen van de illegale opiumeconomie.

De politieke wil ontbreekt om wetenschappelijk te onderzoeken of de productie van medicijnen ook in Afghanistan deel zou kunnen uitmaken van een totaalpakket van alternatieven voor de papaverboeren van Uruzgan.

Het belangrijkste politieke argument tegen medicinale papaverteelt, is dat een dergelijk project in de huidige veiligheidssituatie niet te controleren zou zijn. Dit argument wordt echter niet gebruikt voor de implementatie van andere ontwikkelingsprojecten. In het bovengenoemde plan is bovendien beschreven hoe lokale controlemechanismen een rol kunnen spelen bij het beheren en controleren van de papaverprojecten.

Politici vergeten vaak te vermelden dat nu 100 procent van de Afghaanse papaverteelt 'weglekt' naar de illegale opium- en heroïne-markt. En als het alsnog niet blijkt te werken, dan moeten we op zoek naar andere gewassen en producten die wel sneller dan pas na vijf jaar een uitkomst kunnen bieden aan de duizenden papaverboeren van Uruzgan.

Jorrit Kamminga is hoofd Onderzoek en Beleid van de Senlis Council, een denktank, in Afghanistan.